

Műhely

(Részlet)

Öt perc az utcán. Nem történik semmi. Csak egy öregasszony halad el, sírva, könnyeit törülgetve. Csak egy kamasz ácsorog a reklámhenger előtt, tankönyvekkel a hóna alatt, s bámulja annak a moziszínésznőnek a képét, akiről majd este, lefekvés után fog ábrándozni évekig. Csak egy fiatalember köszön alázatosan egy tekintélyes úrnak, de az nem veszi észre, mire a fiatalember elvörösödik, maga köré tekinget, az élete legnagyobb, legmaróbb szégyenét raktározza el lelkében, a homlokát vakarja, a kalapját igazgatja, mintha tévedésről volna szó, és ő voltaképp nem is köszönt volna senkinek. Csak egy rongyos csavargó nézegeti a csemegebolt lazacait, sonkáit, déligyümölcsseit, aztán továbbboldalog. Csak egy kislány ugrik el az autó elől az utolsó másodpercben. Csak egy aggastyán beszél magában, hangosan, régi gyalázatára gondolva: „Nem baj... nem baj...” A szemlélődő nyugodtan állapíthatja meg, hogy az öt perc leforgása alatt semmi se történt az utcán, akár a vezérkari főnök, aki a háború csöndesebb napjain, amikor a fronton mindössze ötszázan estek el, ezt írta: „Ma semmi jelentős.”

(*Pesti Hírlap*, 1929. március 10. – *É*, 97–98. old.)